

מ"ת 3636/11/18 - מדינת ישראל נגד נ א ז

מ"ת 3636-11-18

בבית המשפט המחוזי בירושלים

08 ינואר 2019

המבקשת

המשיב

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

מדינת ישראל

נ ג ד

נ א ז

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד ענת ארוסי כהן

המשיב וב"כ עו"ד יוסי זילברברג ועו"ד עידן איבגי

מתורגמן בית המשפט

החלטה

1. כללי

החלטה בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המתבססת על כתב אישום המייחס לו רצח ושיבוש הליכי משפט.

2. כתב האישום (המתוקן בשנית)

א. קודם שאתייחס לפרטי כתב האישום, להלן הדמויות העיקריות שנדרש לפרטן להבנת הפרשה. סמוך לשנת 2001, הוא המועד בו מצא המנוח אליו אתייחס בהמשך, את מותו, היה המשיב נשוי לא, שהיא, כשלעצמה, מצויה, כנראה, בשולי הפרשה. אחותה של א - כ. בניגוד לקודמתה, מקומה בפרשה מרכזי שבמרכזים. כ נשואה הייתה למ א ס שביום 12.8.2001 (כנראה), מצא את מותו [להלן - "מ" או "המנוח"]. לצד האמור יצוין שלכ גם מספר אחים, שלפחות לדעת בא כוחו הנכבד של המשיב, נכון לראות גם בהם כמעורבים אפשריים.

- ב. על פי סעיף 2 לפרק העובדות של כתב האישום, התהווה קשר רומנטי בתקופה הרלוונטית בין המשיב לבין כ. המשפט המסיים של סעיף 2 אף מבקש ללמדנו, שסיפרה כ למשיב שברצונה להתגרש מהמנוח או ללמדו לקח על התנהגותו כלפיה.
- ג. סעיף 3 לפרק העובדות מבקש ללמדנו, שביום 12.8.2001 הגיע המשיב לבית המנוח במחנה הפליטים שועפט, ולאחר שנכנס לבית שלף סכין מתקפלת וניסה לפגוע במ. כ החלה צועקת לעבר המשיב והפצירה בו לחדול ממעשיו. לאחר מספר רגעים יצא המשיב מהבית ועזב את המקום. במאמר מוסגר אציין בנקודה זאת, שלא מייחס כתב האישום למשיב עבירה בגין אירועי אותו הערב.
- ד. על פי סעיף 4 לפרק העובדות, התקשר למחרת היום המשיב למנוח, אמר לו שהוא מעוניין להיפגש עימו ולהתנצל על מעשיו והציע לו להצטרף אליו לטיול. כ, שחששה מכוונותיו של המשיב, הצטרפה אליהם. על פי סעיף 5, נסעו השלושה לכנרת ועם שובם הגיע השלב שבמוקד כתב אישום זה (על פי האמור בסעיף זה, המשיב נהג ברכב, מ יושב לידו וכ יושבה במושב האחורי).
- ה. על פי סעיף 6 לפרק העובדות, פנה המשיב בצומת נבי מוסא לכיוון דרום, עצר בצדי הדרך באמתלה כי עליו להטיל את מימיו וזאת לאחר שהחליט לרצוח את בעלה של כ, מ.
- ו. סעיפים 7 - 9 משקפים את ליבתו של כתב אישום זה. על פי סעיף 7, נכנס המשיב למושב שמאחורי המנוח והחל חונק אותו באמצעות חבל. כ אשר הופתעה מהמעשה החלה לצעוק והמשיב הורה לה לשתוק. בחלוף מספר רגעים איבד המנוח את הכרתו. על פי סעיף 8 לפרק העובדות של כתב האישום, משראה בסמוך המשיב, שהמנוח עדיין נושם, החל חונק אותו באמצעות ידיו תוך כדי קריאות של כ שיפסיק ממעשיו. בחלוף מספר רגעים, כמפורט בסעיף 9, הפסיק המנוח לנשום. לאחר מכן, חזר המשיב לרכב החל בנסיעה קצרה מזרחה, עצר בשולי הדרך כקילומטר מזרחית לצומת נבי מוסא, פתח את הרכב, והשליך את המנוח ממדרון בצדי הדרך.

ז. עם שובם של המשיב וכ למחנה הפליטים שועפט, עצר המשיב כדי לשטוף את הרכב והנחה את כ כי עליה לספר למשטרה ולמשפחתה כי בעוד היא והמנוח הלכו במחנה הפליטים שועפט, הגיעו שני אנשים אשר זהותם אינה ידועה ולקחו עמם את המנוח. כ פעלה על פי הנחיות המשיב.

3. הערות מקדמיות לדין הראייתי

מארג הראיות בנוי באופן שראוי לפתוח בהצגתו, באשר יתרום הדבר רבות להבנת הדין הראייתי. מבחינת מבנה הראיות, האמור להלן, אינו במחלוקת.

א. במוקד הדין הראייתי הודעות משתי שכבות גיאולוגיות: הודעות משנת 2001, סמוך למועד בו נעלם המנוח והודעות משנת 2018, לכשנתחדשה החקירה. במאמר מוסגר ומטעמי בהירות אך אציין שנתגלתה הגופה זמן לא רב לאחר היעלמות המנוח אך היא זוהתה רק בתקופה בה התרחב השימוש בבדיקות ד.נ.א, סביב שנת 2010. אין לבית המשפט בהירות בשאלה מה קרה מאז, ומאיזה טעם התחדשה החקירה בחדשים האחרונים.

ב. אין חולקין שעמוד התווך של כתב האישום הינו בגרסת כ שלטענת המבקשת הייתה עדת ראייה לכל האירוע. ואולם, בסיסו של עמוד תווך זה, בהודעתה מיום 14.10.18, השונה מהותית מקודמותיה, ושאינה עולה לחלוטין בקנה אחד עם הודעות מאוחרות יותר. לאחר מסירת ההודעה בוצע מהלך של הובלה והצבעה, אתייחס אליו בנפרד. מכ נגבו בסך הכל 12 הודעות, ואין חולקין שאין בפיה גרסה עקבית וקוהרנטית מראשית עד אחרית: רחוק מכך. וכלשון הסניגור הנכבד - ללא כ ובפרט ללא הודעתה הנ"ל, למעשה, אין כתב אישום.

ג. הדין בשאר הראיות, נסב, אפוא, למעשה, על שאלה אחת: האם יש במי מבין שאר הראיות, ואולי במשקלן המצטבר, כדי להוות חיזוק מספק להודעתה הנ"ל. ואלה הראיות שבהן מבקשת המדינה לראות כתומכות בהפללה שבפי כ:-

1. הובלה והצבעה המגובות בדוח - אם כי אין חולקין שלא הצביעה כ על הנקודה בה

נמצאה הגופה, אלא כמה מאות מטר - עד קילומטר משם. נטען להשפעות חלוף הזמן ושינויים בתבליט הקרקע.

2. דברים מסבכים שאמרה כ בתא המעצר לאחת שהיתה במחיצתה (- לא מדובבת), והוקלטו.

3. שינויים בגרסה בה נקט המשיב, במהלך חקירותיו.

ד. בד בבד נמצא להדגיש את הראיות שאינן בנמצא בפרשתנו. אין כל ראיה פורנזית מכל סוג, בפרט באשר על הפרק פרשה שהתרחשה לפני 17 שנה, מאותה סיבה אין גם ראיות סיגינטיות, ומלבד טענת המבקשת לסתירות בגרסת המשיב, שאלה היא מה משקלן של ראיות החיזוק שביקשה המדינה להציג. הוסבר, שבאשר כ היתה עדת הראיה היחידה, אין לצפות כלל לעדות חיזוק שאינה עדות שמיעה.

ה. טענות ההגנה:-

1. ראשית, כמובן, נטען לחוסר יכולת המדינה להיבנות מעדות כ, ששינתה מגרסתה, ולא פעם אחת ולא בנושאים שוליים;

2. כנדבך שני על הטענה הנ"ל צוין שאת גרסתה המפלילה מסרה כ, בעודה עצורה בעצמה, ובעוד אחיה עצורים, וזאת בנסיבות בהן יש לשאול מה בכלל היה הבסיס למעצרה ולמעצר אחיה. לטענת ההגנה, היתה תכלית המעצר ללחוץ עליה, ותוצאות החקירה - בהתאם;

3. במקביל נטען כלפי המשקל שיש לייחס לשחזור בחלוף כ- 17 שנה, ואם בכלל, הרי אין חולקין שהיא לא הצביעה בדיוק על אותה נקודה בה נמצאה גופת המנוח;

4. אשר לדוח הפתולוגי, נטען, שלא נכתבה בו כלל סיבת המוות, ואפילו שהמדובר ברצח,

הדבר אינו וודאי. לפחות, על פי הדוח הנ"ל;

5. המשיב נקט בשעתו באליבי שלא נבדק, ובחלוף 17 שנה, גם אם נבדק, ספק מה ערכה של בדיקה זו.

4. הודעתה העיקרית של כ, לגרסת המבקשת

כאמור, הודעות רבות מסרה כ ועם זאת ראוי לפתוח בזו שלדעת המבקשת מהווה את האבן התיכונה של חומר הראיות. במועד ההודעה שנמסרה ביום 14.10.2018 גרסה כ:

"מה שקרה כמו שאני אמרתי לך.. בא נ אצלנו לבית בלילה.. אבל אני הוצאתי אותו. לא רוצה שהוא יירצח אותו. באלוהים שלי. אלוהים ייקח את האור של העיניים שלי אם הייתי רוצה שהוא יירצח אותו.. אבל הוא למה הוא רצה את זה אני לא מבינה. אז ביום השני הוא שכנע את בעלי בטלפון.. שכנע את בעלי לצאת. תזמינו אותו. תבואו. אני יצאתי איתו.. יצאתי איתם על סמך שהוא לא יירצח אותו.. לקח אותנו לדרך יריחו ועמד בצד, הוא תקף אותו ורצח אותו.. בחבל... הוא חנק אותו חנק אותו ואני הייתי צועקת בשביל אלוהים תעזוב אותו. בשביל אלוהים תעזוב אותו. הוא לא הסכים.. נ... א ז... בעלה של אחותי.. לקח אותו וזרק אותו למטה.. בדרך יריחו.. לא שמתי את היד שלי.. אני הייתי צועקת, אז הוא צעק עלי. היה צועק אלי, איים אותי.. אמר לי תשתקי והיה מקלל את הדת שלי ולא יודעת מה, ובטח הגוף שלי כך היה כמו החשמל. הייתי מתה מפחד. אני לא אמרתי לו לרצוח אותו.. אני לא יודעת אם הוא מקנא ממנו. לא יודעת. בהתחלה, לפני שהוא רצח אותו הלכנו אכלנו ארוחת צהריים. ביום נתן לו להרגיש בנוח כאילו, אפילו אני לא חשבתי שהוא רוצה לרצוח אותו במהירות כך..". [מעמוד 170, שורה 36 לתמלול - עמוד 172, שורה 36].

בהמשך, לכשנדרשה על ידי החוקרים לפרט מההתחלה את השתלשלות העניינים, חזרה על גרסתה הנ"ל:-

"בא לבית, הוא ניסה לרצוח אותו בבית... אני לא נתתי לו. לא נתתי לו.. סכין אפילו זה היה ישן הוא הביא איתו.. אני הוצאתי אותו מהבית, אמרתי לו אל תחזור כאילו וכך מה את משוגע, אחרי זה אני שכנעתי את בעלי לא לצאת איתו, לא לדבר איתו, כי אני הרגשתי שהוא רוצה לעשות משהו. הוא רוצה לרצוח אותו. הוא רוצה לעשות משהו איתו. ביום השני, ביום השני בבוקר הוא התקשר אליו אמר לו אני רוצה סולחה אני מזמין אותך וכך.. הוא הזמין. הוא יצא איתו ואני הייתי איתו.. יצאתי כדי שהוא לא יהרוג אותו.. לקח אותו.. יצאנו.. ברכנו.. אכלנו ארוחת צהריים הכל בסדר.. אחרי זה, אחרי הצהריים אנחנו הלכנו, הוא אמר שהוא רוצה לכנס לשירותים ולא יודע

מה. נ, אז הוא תקף אותו וחנק אותו בחבל.. לא יודעת איך הוא משך אותו אחורה.. הוא מת בתוך הרכב, אבל היה עדיין הוא היה נושם... חנק אותו, אני איבדתי את העצבים שללי והתחלתי לצעוק" [ראה עמוד 173, משורה 17 לתמליל - עמוד 176, שורה 3].

ולכשנשאלה מה קרה לאחר החניקה השיבה: "הוא זרק אותו בין אבנים למטה, למטה כך ירידה... ליד הרחוב.. אמרתי לו למה עשית כך. אתה סיבכת אותנו" [עמוד 176, שורות 18-31].

5. ולמרות האמור - גרסאותיה שבו והתחלפו, משנת 2001 ואף עד לאחר ההודעה הנ"ל

כפי שציין בצדק רב ב"כ המשיב בסיכומיו, ניחא, אם, למרות כל הבעייתיות לפחות הייתה נוקטת כ בגרסה עקבית מתחילת הדרך ועד היום, שונה הייתה תמונת המצב. ואולם, כמפורט להלן, הפכה היא, וחזרה והפכה בגרסתה, פעם אחר פעם. ואפילו לאחר שכבר מסרה את הגרסה המפלילה. ומן הכלל אל הפרט.

א. הודעה ראשונה נגבתה ממנה ביום 21.8.2001 ובתמצית הדברים גרסה כדלקמן:

"באותו יום שנעלם, ביום שני הוא קם עם כאבי בטן לא הלך לעבודה, הלכנו חיפשנו במחנה לחפש בית אחר לשכור כי לא היה אוויר בבית הזה... הסתובבנו ברחוב ושאלנו אנשים על בתים ואני לא מכירה את האנשים ששאלנו.. ואחר כך היה בן אדם עם פורד טרנזיט קרא לבעלי. אמר מ. וזהו. בעלי נתן לי 20 שח ואמר לי תלכי לילדים, השארנו אותם בוכים בבית וזה היה בשעה 14.30. אני הלכתי הביתה. התקשרתי לפלאפון שלו בשעה 19.30 מהפלאפון שלי... וכשהתקשרתי ראיתי שהפלאפון צלצל בבית וידעתי שהוא לא לקח אותו עמו. התקשרתי לקופ"ח מאחורי הדואר אחרי צאלח א דין ונתתי להם מ"ס ת.ז. של מ אמרו לי שהוא לא הגיע...התקשרתי לבוס שלי ידי סיני.. וסיפרתי לו שמ לא הגיע. הבוס שלי התקשר למשרה להודיע. התקשרתי לאחיו ע ודיברתי עם אשתו ע ואמרתי לה את כל הסיפור שנעלם" [שורות 6 - 23].

בגרסתה הראשונה, לא היה, אפוא, יותר מדי.

ב. ביום 22.8.2001 נגבתה מכ הודעה שניה ובתמצית הדברים גרסה כדלקמן:

"נ התקשר אלי לפני שבועיים ובטלפון אמרתי לנ אני חייבת להתגרש. את לא יכולה להמשיך לחיות עם האדם הזה. נ אמר לי בטלפון אל תלכי לשום מקום.. אמר לי אל תלכי לשירות הסוציאלי ואני אטפל בעניין הזה. אמר לי שהוא ידאג לעצור אותו ואני אפתור אותך ממנו בכל דרך שאמצא, אמרתי לו אל תעשה לו כלום. ואני הולכת לסגור את הבית. גירושין בבית דין שרעי.. למחרת בשעה 12:00 בצהריים יצאתי ביחד עם מ בעלי מהבית, נ התקשר אליו אמר שהוא רוצה לפגוש אותו.. שהוא יחכה לו במ"פ ענאתא. חיכינו שעה בערך ליד המסגד. נ התעכב. מ אמר לי תלכי לילדים, אני הולך לקופת חולים... אחרי זה בעלי לא חזר לבית. למחרת נ התקשר אלי לטלפון ואמר לי הנה פתרתי אותך ממנו. אמר לי חטפנו אותו. שאלתי אותו אם הוא חי או מת, אמר אני לא יודע מה יקרה איתו, עם מ, בכיתי בטלפון ואמרתי לו תחזיר אותו. אמר בטלפון אל תגידי כלום ותודיעי למשפחה שלו שהוא נעדר, תלכי למגרש הרוסים ותודיעי שם שבעלך נעדר, הגעתי למשטרה והודעתי להם על היעדרותו, והמצאתי את הסיפור שני אנשים עם טרנזיט כדי להרחיק את החשד ממנו" [שורות 72 - 86].

ולכל היותר, הוספה כ וצינה בהודעתה כי אחותה, הנשואה למשיב, "חושדת שהוא זומם לעשות משהו למ וזה סיפר לי נ בשיחה שלי איתו לפני החטיפה" [שם, שורות 90-91]. לא ברור אם אותה אחות נחקרה, ומה אמרה. יש בגרסה זו כדי להצביע, אכן, על מערכת יחסים לעומתית בין המנוח למשיב, ואולם, על פני הדברים, הגרסה שבצורות שונות ומשתנות עוד תחזור ותישמע, הקושרת את אנשי הרשות הפלסטינית לפרשתנו, שונה בתכלית, מנסיבות האירוע המיוחס, הרקע הרומנטי למעשה, וחניקה בנוכחות כ בלבד ללא כל נוכחות או קשר במקום הרצח של מי מבין אנשי הרשות.

ג. ביום 23.8.2001 נגבתה מכ הודעה שלישית, ואולם, ניתן לכנותה כטכנית, ואניח לה. מכל מקום, גם בה אין זכר לגרסתה המפלילה הנ"ל.

ד. ביום 29.8.2001 נחקרה ברביעית ולכשנשאלה על ידי החוקר האם שוחחה עם בכיר ברשות שיעצור את בעלה, השיבה: "הדברים היו. אני אמרתי. אבל המקרה לא באמת קרה" [שם, שורה 49]; ובהמשך:

"ביום שני בבוקר כאבה לו הבטן... אמרתי לו שלא ילך לעבודה, יקח סיק.. מקופת חולים. בבוקר יצאנו בסביבות 12.00 הסתובבנו ליד המסגד. שאלנו על דירות, ואמר שהולך לירושלים ונתן לי 20 שקל, זה בערך, וירדתי לבית... אני עזבתי את מ ממתין לע ליד בית הספר במחנה הפליטים..אחר כך שמעתי שהיה בחברון, שמעתי את זה מאימי אחרי יומיים, אמרה שהוא בחברון... יום שלישי בסביבות 13.00 נ התקשר אלי. אמרתי

לו שנ לא חזר לבית. אמר לי נ' בעזרת השם לא יחזור, תגידי למשפחתו'. אני התקשרתי לקופת חולים מאחורי הדואר ברחוב צאלח אלדין. הם מכירים אותו ובדקו לפי מספר תעודת זהות, אמרו שלא נכנס אליהם ביום שני" [שם, שורות 81 - 124].

לבטח לא תורמים דברים אלה למהימנותה.

ה. ביום 31.8.2001 נחקרה בחמישית. אין זו הודעה משמעותית, אך גם בה אין כדי לרמוז על ההפלה הצפוי בהמשך.

ו. כאמור, הונח התיק בקרן זווית עד לאוקטובר 2018. עתה, לכשהגענו לשכבה הגאולוגית הצעירה יותר, חזרה כ נחקרה ביום 10.10.2018 "בחדש לקשירת קשר לביצוע פשע בעניין חטיפתו של מ א ס" ובהודעתה, מסרה כי - "אין לי שום קשר לכל היעלמות שלו. זה לא קשור אלי" [שם, שורה 11], וכי לאחר היעלמותו של המנוח, בני משפחתו האשימו אותה: - "היו קצת בעיות, ועכשיו בסדר רגיל" [שם, שורה 87]. לכשנשאלה אודות יום האירוע בו נעלם, השיבה:

"אנחנו היינו בקופת חולים כי היה לו מים בכיס הריאות. באו שני בחורים, קראו לו, הוא הלך איתם ואני הלכתי לבית, וזהו, מאז נעלם.. קלטתי אותם רק, אבל לא ממש התעמקתי בפרצוף שלהם לא יודעת מי אלה... אני לא ידעתי שהם יקחו אותי, הייתי מתעמקת בהם אם הייתי יודעת, הייתי הולכת איתם... אני לא עשיתי כלום" [שם, שורות 146-161]

ובהמשך, שמענו לראשונה גרסה חדשה - 'גרסת המתנחלים': "אולי זה המתנחלים הרגו אותו ועשו לו אתם רוצים להרחיק את עצמכם מזה, באותה תקופה הייתה אינתיפאדה אולי עשו לו כמו אבו חדר, אני מאשימה אותם, אם היה לי מישהו אחר להאשים הייתי מאשימה.. למה שתקתם 18 שנה? ... לא שיקרתי. מה שהיה, סיפרתי" [שם, שורות 185-192].

ז. ועתה הגענו לחקירתה ביום 14.10.2018. את גרסתה המפלילה של כ בחרתי להביא בפסקה דלעיל. עם זאת, נדרש בשלב זה להדגיש שבשלביה המוקדמים של חקירה זו, נקטה עדיין בגרסה שונה - "אני לא זוכרת תאריך מדויק, בשנת 2001 היינו ביחד בקופת

חולים כי הוא היה חולה, היה לו מים בריאות, ירדנו בתחנה האחרונה במחנה שועפאט, קראו לו שני צעירים ואחרי זה לא ראיתי אותו, לא חזר לבית, התקשרתי, הטלפון שלו היה נעול וזהו. הודעתי לאחרים שלו והמשטרה ושמנו תמונות שלו בעיתונים לאחר יומיים שלושה" [שם, שורות 44-46]. בהמשך, מתארת כ סכסוך משפחתי בין המנוח לבין בן דודו, פ, ולדבריה: "פ איים שהוא יפוצץ את הבית שלנו.. ואז פ זרק אבנים על הבית, אני מאשימה אותו, אולי הוא זה שהרג את בעלי" [שם, שורות 119-122]. לכשתיארה אירוע בו, לדבריה, ביקש ממנה המנוח לשכב עם משתפי פעולה כדי שיעזרו להם למנוע את הריסתם ביתם, סיפרה כי המשיב: "שיחק אותה רוצה לפטור את הבעיות, לקח אותי לרשות כדי להתלונן עליו שהוא רוצה שאני אצא עם חמישה משתפי פעולה ישראלית, אני רציתי שבעלי יעצר ברשות, כדי לחנך אותו.. לא רציתי שיהרגו או משהו כזה". [שם, שורות 172-176].

ח. לא חלפו אלא יומיים, וביום 16.10.18 נגבתה מכ עוד הודעה. במועד זה אף בוצעה הובלה והצבעה בבני מוסא, ולכך אתייחס בנפרד. ואולם, בהודעה שנגבתה במועד זה, כבר ביקשה כ לסגת חלקית מגרסתה משלשום, ועתה בפנינו בשנית גרסה המערבת את אנשי הרשות: -

"חוקר: בחקירה הקודמת אמרת שנ זרק את הגופה על כביש ירושלים יריחו, לפני הכניסה לאל נבי מוסא. נכון?

כ: שקר.

חוקר: מה?

כ: שקר.

חוקר: מה שקר?

כ: מה שאמרת בהתחלה, זה הנכון.

חוקר: מה בהתחלה?

כ: שלקחו אותו, אני לא יודעת אם הוא היה איתם, הרשות, רצו אותו, אני לא יודעת איך, עינו אותו, עשו לו עינוי והוא מת בין ידיהם וזרקו אותו שם.

...

חוקר: מאיפה את יודעת את זה?

כ: נ אמר לי

...

חוקר: נ אמר לך? מתי אמר לך?

כ: ביום השני, ביום השלישי, וואלה לא זוכרת [הודעתה מיום 16.10.18, שורות 32-12].

לכשנשאלה, מדוע שינתה מגרסתה הקודמת, גרסה כ: **"מרב הלחץ שהפעלתם עליי, ראיתם את הילדים שלי הם בוכים, ואתם שברתם אותי עם הבת שלי"** [עמוד 11, שורות 38-37].

ט. ביום 21.10.2018 נחקרה פעם נוספת, ועל פי גרסתה, הייתה מאוימת על ידי המשיב [שם, שורה 10], וכי בערב שקדם לאירוע העלמותו של המנוח: **"נ היה עם מ, ורצה לדקור את מ ואני מנעתי ממנו. ראיתי שהם צועקים אחד על השני והיה עם נ תער והיה פתוח ביד שלו ואני הוצאתי אותו מהבית"** [שם, שורות 68-65]. כ, בהודעתה זו, אישרה את דבריה הקודמים לפיהם נ סיפר לה שהוא **"ארגן מול הרשות שייקחו את מ לחקירה .. ושהוא מת ברשות תחת עינויים בזמן החקירה ואז זרקו אותו"** [שם, שורות 86-85]. לכשעומתה עם גרסתה הקודמת לפיה מ נחנק מחבל ומת בחניקה השיבה: **"זה היה שקר ממני. שיקרתי... זה לא היה"** [שם, שורות 110-105], ואשר לגרסה לפיה שניים מהרשות חטפו את מ בזמן ששניהם היו ברחוב, השיבה: **"נ אמר לי לומר כך... על מנת שהיעלמותו של מ יראה טבעי"** [שם, שורות 128-118]. בהמשך, לאחר העימות שבוצע בין כ והמשיב, חזרה וגרסה, כ: **"אני לא אמרתי שהוא בעצמו רצח, אמרתי שהוא לקח אותו לרשות ושם מת תחת עינויים"** [שם, שורה 148] וכי השניים לא היו ביחד בזמן הרצח - **"זה היה שקר, אני המצאתי את זה"** [שם, שורה 151].

מעל הצורך יוער בשנית, שההבדל בין גרסת כתב האישום, לבין 'גרסת המוות בידי הרשות' קריטי, להליך בו נדרשת רמת וודאות הולמת להרשעתו של נאשם: גם אם משתי הגרסאות,

ניתן ללמוד על מערכת היחסים המשולשת, ועל עמדה לעומתית של המשיב כלפי המנוח, ההבדל - ניכר. בגרסת הרשות, אף נוקטת כ בגרסה שאינה מתיישבת עם מקום הימצאות הגופה וכל האמור באותה גרסה, שבחירה המבקשת לאמץ.

י. ביום 23.10.2018, הכחישה את מעורבותה באירוע, שבה וכפרה בהודעתה המפלילה, ולדבריה, לא היתה נוכחת בעת הרצח: "אני המצאתי את זה.. כך חשבתי לומר בחקירה, זה מה שעלה לי לראש, לא יודעת" [שם, שורות 13-18]. בהמשך, כ חזרה שוב על גרסתה לפיה אנשי הרשות אחראים למעשה: "זה מה שנ אמר לי, אמר לי שהם זרקו אותו בדרך יריחו, כך אני ידעתי על המקום, נ סיפר לא מעבר... נ אמר לי שהוא ייקח אותו לרשות" [שם, שורות 48-54], וכי: "אני לא ביקשתי ממנו להעלים אותו, אני כן ביקשתי ממנו שמ יעצר לכמה ימים ולא מעבר... אני לא ביקשתי ממנו להעלים אותו, הוא הסיבה" [שם, שורות 62-82].

יא. מאז ההודעה המפלילה, לא חלפו אלא ימים ספורים, וביום 25.10.2018, כבר חזרה כ על גרסתה לפיה, הגישה את התלונה ברשות נגד מ "על סמך זה שהוא הביא את המרגלים לבית כדי לצאת איתם לתל אביב ובכך ימחקו לי את העניין של הריסת הבית.. כפי שהבנתי מבעלי לצאת איתם ולשכב איתם כדי למחוק את העניין של הריסת הבית" [שם, שורות 39-50], וכן: "נ ראה שהאחים שלי לא התערבו בסיפור, ואמר לי שהוא ייקח אותי לרמאללה להגיש תלונה, הגשתי תלונה וחתמתי על מסמכים ואחרי זה חזרתי הביתה" [שם, שורות 63-65]. לדבריה בהודעה זו: "משהו חודשיים או שלושה חודשים" [שם, שורה 71]. כרמיה המשיכה וסיפרה לחוקריה כי: "אני לא אומרת עכשיו הוא שהוא הרג, אבל הוא סיבת המוות של מ, הוא רב עם מ לילה לפני ולמחרת לקח את מ כאילו רוצה להשלים איתו ואז לקח אותו לרשות כך אמר לי ושם הוא מת בחקירה ונהרג... אמר לי בפלאפון" [שם, שורות 206-212]. בסוף חקירתה, לכשנאמר לה על ידי החוקר כי שמע במו אוזניו כי גרסתה שהמשיב הוא זה שחנק את מ, לרבות ביצוע ההצבעה, השיבה: "נכון. אמרתי את כל זה. ואמרתי לך את זה. אבל זה היה בגלל שהלחצתם אותי באותו יום" [שם, שורה 242].

יב. ביום 27.10.2018, נמסרה עוד הודעה, פחות משמעותית לדין זה.

6. הודעות המשיב

המשיב - מכחיש. גם ממנו נגבו הודעות רבות בשתי התקופות ובהן מבקשת המדינה למצוא חיזוק לגרסת כ. באשר גם ההגנה מסכימה, שאין הודעותיו עקביות וקוהרנטיות, ייתכן שניתן היה לקצר, אך בשל החשיבות שרואה המבקשת בגרסאותיו המשתנות, כחיזוק לטענותיה, ואכן, כאמור, השתנו גרסאותיו פעם אחר פעם, אביא את עיקר גרסאותיו המתחלפות.

א. בהודעתו מיום 21.8.2001 מסר כי: **"אני נשוי לא שהיא אחותה של כ שנשואה למ א ס. מה שאני שמעתי מהמשפחה של אשתי זה שביום שני שעבר מ הלך עם אשתו במחנה שועפט בערך בשעה 14.20 - 15.00 והגיעו אליהם שני בחורים, קראו למ לבוא אליהם, הוא הלך איתם ומאז הוא נעלם. מי שסיפר לי את זה זה מהאחר, אח של אשתי. אני באותו יום הייתי בכפר דורא, יש לי שם בית והלכתי לשם לעשות טיול עם אשתי והילדים שלי. מ סיפר לי ששני הבחורים קראו למ והלכו איתו, לא סיפר לי אם היה להם רכב" [שם, שורות 5-9] וכי: "אנחנו המשכנו לחפש אותו ונסענו לרמאללה ושאלנו שם ולא מצאנו אותו וזהו" [שם, שורות 31-32].**

ב. בהודעתו מיום 22.8.2001 חזר וטען כי: **"אני הייתי בכפר דורא ליד חברון מיום ראשון שבוע שעבר. ביום שלישי התקשר אלי מ אח של אשתי ואמר לי שמ נעלם, לא ידוע להם איפה הוא, ושאל מה אני יכול לעזור להם לשאול אנשים ואני אמרתי שאני אתקשר לאנשים ואבדוק" [שם, שורות 4-6]. המשיב הכחיש כי ביקש להפגש עם מ ביום שני בצהריים [שם, שורה 29] וכי כ משקרת כשהיא טוענת שהיה ביניהם קשר רומנטי [שם, שורה 54] וכי לא אמר לכ שהוא יטפל במ:- "זה לא נכון. לא היה בעיה ביניהם שאני יטפל בו" [שם, שורה 72]. אין חולקין, שבשנת 2001, טענת האליבי לא נבדקה, וספק מה ערכה של בדיקה מסוימת שנעשתה בחלוף 17 שנה.**

ג. בהודעתו מיום 23.8.2001 כפר וטען, כי **"אני לא חטפתי את מ, אני כבר 10 שנים**

מכיר את מ ואשתו כ. אני אוהב את כ אשתו של מ א ס כבר 3 שנים... בהתחלה היינו בהתחלה היינו כמו חברים ומאז אמרה אתה כמו אחי ואני אמרתי שאני רוצה לעזור להם בבית בלבד עם בעלה" [שם, שורות 4-8]. בהמשך, סיפר על אשפוזו בבית החולים הצרפתי לאחר שנטל תרופות רבות וכשסיפרה לו כ על האלימות שילדיה חווים ממ, אמר לה המשיב כי "אני אתקן את העניין הזה. אני אעצור אתה ותתגרשי ותלכי דרך בית המשפט ותתגרשו. אני אמרתי לך שיש לי חבר יהודי שאני אגיד לו שיש לו, למ, מריחואנה ויעצרו אותו" [שם, שורות 68-70]. ובהמשך: "הלכתי בשעה 10 בבוקר לרמאללה. הגעתי לשם בערך בשעה 11:00. הלכתי למחלקת של מודיעין כללי של טאופיק טיראווי מכונה אבו חסיני, הם מכירים אותי, אני עוזר להם כבר ארבעה חודשים... פגשתי שם את אבו חוסאם הוא קצין בכיר, לא יודע את הדרגה שלו... סיפרתי לו על מ, אמרתי רשמתי רשימה שהוא בן אדם שמוכר ומשתמש במריחואנה מתנהג, מנסה לאנוס את הבת שלו, והוא נותן מכות לאישתו ולילדים, בערך ככה זה מה שסיפרתי לו, אבו חוסאם אמר לי בסדר, אנחנו נטפל בבן אדם הזה. הוא שאל אותי בדיוק גם מ במחנה פליטים איפה בדיוק גר מ ואמרתי לו ונתתי לו תמונה, אני הבאתי את התמונה של מ, זה תמונה שהיתה לי מטילים איתו.. ואז אמר אבו חוסן בסדר, אנחנו נטפל בו ואז חזרתי לירושלים. ואז, ביום שבת, התקשרו אלי לטלפון... מתקשרים אליי ערבי שאל אותי 'נ מדבר', אמרתי 'כן',.. אמר לי תשמע מה שאני רוצה שתעשה, תקשיב טוב, תתקשר לטלפון של מ תגיד לו שביום שני יחכה בכיכר במחנה, איפה שהפורד טרנזיט מחכה ליד המשרד" [שם, שורות 77 - 94]. לדבריו, שכנע את מ להגיע לכיכר, באמתלה כי עליהם להיפגש עם עורך דין על מנת להתייעץ בענייני עבודתו של מ, וכי: "התחיל יום ראשון שבוע שעבר אמרתי לאשתי בואי נלך לטיול לדורה, רציתי לנסוע לדורה, אני חשבתי שיקחו את מ ולא רציתי שיחשבו שאני קשור לסיפור" [שם, שורות 110-111]. בהמשך הערב, התקשר לכך ומשזז בכתה וסיפרה לו כי בעלה טרם הגיע, השיב לה: "אל תדאגי, בעזרת השם יחזור עוד מעט... אני דיברתי עם אנשים והם עשו הכל" [שם, שורות 116-121]. בהמשך חקירתו אף נשאל האם, לאחר החטיפה, שוחח עם כ והנחה אותה לספר "איזה שהוא סיפור למשטרה" [שם, שורות 164-165] השיב: "כן. אמרתי לה שתגיד ששניים קראו למ והלך אליהם ואז נעלם" [שם, שורה 166]. עוד סיפר כי: "כשאני התקשרתי למ, אחרי שהתקשרו הבחור מאבו חוסאם אני דבר ראשון דיברתי עם כ, סיפרתי לה 'אני רוצה לקחת בעל שלך ולטפל

בו', היא מבינה שרוצים לעצור אותו, אבל לא מבינה שמדובר ברשות, היא לא רצתה, אמרה לי אני 'לא יכולה לעשות את זה'. אמרתי לה 'תני לי לדבר איתו', דיברתי איתו, אמרתי לו אני רוצה ללכת איתך לעורך דין וזה מה שדיברתי איתך" [שם, שורות 176-179]. לדבריו, הרקע למעשיו - "בגלל שאני אוהב אותה" [שם, שורה 211].

ד. בהודעתו מיום 26.8.2001 סיפר כי: "האמת אני רציתי לעזור לכמה הבעיה שהייתה עם בעלה בגלל שאהבתי אותה. אחר כך חשבתי טוב שאני הרסתי אם לא אדבר את האמת, את ביתי ובית ילדי. עכשיו, הייתי בבית חולים לפני החטיפה ב - 5-6 ימים הגיעה כ ובעלה זה היה יום שני שבאו היא ובעלה השעה היתה 18:00 מ הלך לקנות מים אמרת לי 'יש אנשים שרוצים לעזור לי וגם יגרשו את בעלי ממני'... אני אמרתי לה 'אל תבקשי מאף אחד עזרה'.. יום שלישי התקשרתי לכ שאלתי אותה 'איך את?' אמרה והיא בוכה 'בעלי לא נראה' ואמרה שהיא פוחדת בגלל שהדירה רשומה על שמה ויחשבו שהיא עשתה לו משהו אמרתי לה 'אל תפחדי מכלום. אם הלך אני מתקן. אם חזר בעלך נגמר הסיפור. אם לא חזר ספרי ששניים לקחו אותו ואת לא יודעת מי הם'. אמרתי לה שאני מוכן לשאול ברמאללה אם הוא נמצא שם, אמרה לי 'תנסה לעזור לי שהוא יצא', אמרתי לה שאני אעזור לה. כ פחדה מאוד ממשפחתו של מ. אמרתי לה 'אם מישהו שואל אותך תגידי שהלך עם שתי אנשים' [שם, שורות 10 - 47].

ה. בהודעתו מיום 15.10.2018 נגבתה הודעתו לאחר שנחשד ברצח מ ביחד עם אחרים טען כי: "מה שיש לי להגיד זה שאין לי בנושא בכלל" [שם, שורה 10] וביחס למנוח גרס: "אמרו שהוא נעלם, ולא יודע. פעם אמרו שחי באילת ופעם אמרו נעלם" [שם, שורה 148]. לכשעומת עם הטענה כי הוא זה, שביחד עם אחרים, רצחו את המנוח השיב: "אין מהדיבור הזה בכלל, לעולם לא אחשוב לעשות דבר כזה. אין משהו ביני לבינו" [שם, שורה 165]. בהודעתו השנייה שנגבתה ממנו באותו היום, נשאל האם היה נוכח בעת העברת הדירה משמו של המנוח על שמה של כ ולדבריו: "אני לא זוכר את העניין הזה" [שם, שורה 148], וכי "אני יודע שהוא נעדר משנת 2001 ואני לא יודע איפה הוא. פעם אמרו הוא חי באילת, פעם נשוי ואני לא יודע מה עוד" [שם, שורות 157-158].

ו. בהודעתו שנגבתה ממנו ביום 19.10.2018 הכחיש את הקשר הרומנטי בינו לבין כ ולדבריו, היה **"כבוד" [שם, שורה 22] ו"יש הבדל בין רק יחסים ורגשות של משפחה, לבין קשר רומנטי. קשר רומנטי לא היה, זה דבר אסור" [שם, שורה 48] וביחס למנוח: "לא הרגתי אותו ולא חטפתי אותו" [שם, שורה 158].**

ז. בהודעתו מיום 21.10.18 לכשעומת עם הטענה כי הוא פנה בשנת 2001 לאבו חוסאן מהרשות שאחראי על המודיעין, כדי שייקח את מ, השיב: **"לא, לא זוכר. אם אמרתי זה היה שקר כי היא (כ - א.ר.) היתה עצורה" [שם, שורה 19]; כמו כן, לא זכר שקבע עם המנוח פגישה בכיכר על מנת שילכו לעורך דין [שם, שורה 98]. בהמשך חקירתו, עומת עם כ אשר אישרה כי המשיב אמר לה שהרשות תוך כדי חקירה, הרגה את המנוח וגופתו נזרקה בנבי מוסא ובתשובה השיב המשיב: "זה הדבר פעם ראשונה אני שומע את הסיפור ומ יודע על כל הסיפור" [שם, שורה 158] ופנותו לכ אמר: **"את שונאת אותי ואת אשתי ובגלל זה את מדברת ככה... איזו שקרנית היא "** [שם, שורות 162-173]. בהמשך, לכשעומת עם גרסתו משנת 2001 לפיה הוא ארגן את החטיפה דרך הרשות, השיב: **"יודע למה אמרתי ככה, כי לקחתי תרופות.. אחרי הכלא הייתי בטרומה" [שם, שורות 179-181].****

ח. בהודעתו מיום 24.10.2018 כבר שינה מגרסתו לפיה לא היה קשר בינו לבין כ: **"אני הייתי בקשר עם כ אבל הפסקתי את הקשר איתה אחרי חודש בערך, אחרי היעלמותו של מ... הבנתי שאני עושה טעות ואני הולך בדרך הטעות וביקשתי להפסיק את הקשר, ואז סיפרתי לאשתי את כל הסיפור ומה שהיה כ, הבטחתי לה שזהו, עשיתי טענות ואני רוצה להפסיק" [שם, שורות 16 - 20]; לדבריו, השניים היו בקשר "שנתיים שלוש לפני שנחטף מ" (שם, שורה 44) [שם, שורה 44] ואשר לאירוע ההעלמות: **"אני חזרתי אחרי כמה ימים אחרי שנעלם ושאלתי אותה מה קרה והיא אמרה לי שמ ומ רבו ואז מ נעלם שאלתי אותה אם היא יודעת איפה הוא. היא אמרה שבטוח הוא לא אצל הישראלים ואני שאלתי אם היא רוצה שאבדוק ברשות והיא אמרה שכן, ובדקתי. אחרי כמה ימים שאלתי אותה אם יש חדש והיא אמרה שאין ומ אמר שזהו, הוא טיפל בעניין, ולא לדבר על זה יותר, היא לא סיפרה לי מעבר ואני לא יודע פרטים נוספים על מה שהיה עם מ" [שם, שורות 24-28].** בעדותו זו, כבר חזר בו מדבריו לפיהם לא היה נוכח בעת העברת הבית על שמה של כ [שם,**

שורות 46-47] ועוד הוסיף כי כ סיפרה לו שמ הוא זה שלקח את מ ברכב [שם, שורה 65], "כי היה בעיה בין כ לבין מ וגם מ" [שם, שורה 67] וכי: "אני נסיתי לעזור לה וריחמתי עליה, אבל אחרי יומיים שהוא נעלם מ עמר חלאס תפסיקי לשאול ואז הבנתי שיש בעיה גדולה" [שם, שורות 88-89]. לדבריו, עד עתה לא סיפר על מ כי "לא רציתי לעשות בעיות בין המשפחה בגלל שהוא אח של אשתי, ובגלל שאני התקשרתי אליה זו גם היתה בעיה. מי אני שאתקשר אליה?" [שם, שורות 92-93]. עוד לדבריו, שוחח עם מ על הנושא: "שאלתי. אמר לי לא יודע כלום. אמרתי לו אתה לקחת אותו במכונית, אמר לי מי אמר לך, אמרתי לו אם יש בעיה או אם הוא נמצא במקום אני אעזור. אמר לי אין שום דבר" [שם, שורות 95-96] וכי לא ביקש מהרשות שייקחו אותו: "אם אמרתי את זה, זה היה כדי לסיים את העניין מהר, שנוכל לצאת ולבדוק באמת מה קרה" [שם, שורה 115] וכי: "כל סיפור החטיפה אין לי בזה שום דבר רק בסיפור הקשר שלי ושלה וסיימתי את זה, המשכתי את החיים שלי" [שם, שורות 134-135].

ט. בהודעתו מיום 24.10.2018 מסר כי כל אשר אמר בחקירותיו בשנת 2001 ביחס לחברו מהרשות, "אני סיפרתי היה כדי לא להכניס את מ בעניין והמשפחה של חמי" [שם, שורה 80] וכי "מה שאמרתי בשנת 2001 היה נסיונות לעזור לה.. לא היה דבר מכל מה שאמרתי.. ניסיתי לעזור לה.. לא רציתי לסבך את הגיסיים שלי.. אני לא שקרן. אני ניסיתי לעזור לה ולעזור לעצמי כדי לא לערב את הגיסיים שלי בעניין ולא לדבר על מ. לא רציתי לעשות בעיה בינה לבין משפחה אחרת... המשפחה של הקורבן" [שם, שורות 87-98] וכי "עכשיו האמת צריכה לצאת לאור.. כך זה קרה. אף אחד לא שאל אותי לאחר שנת 2001" [שם, שורות 111-113] ואשר לכ - "שקרנית. היא רוצה להוציא את אחיה ולהלביש לי תיק.. היא שקרנית ואמרה כך כדי לסבך אותי כי אני סיפרתי לאחותה מה היה ביני לבינה.. לא היה דבר מכל מה שהיא אומרת.. זכותי לשתוק כי אתה רוצה לסבך אותי ומה שהיא אומרת אין שום דבר ממנו" [שם, שורות 124-136] ואכן, משלב זה, החל המשיב לשתוק בחקירתו ולא ענה לשאלות חוקריו.

י. בהודעתו מיום 28.10.2008 חזר על גרסתו לפיה: "אני הייתי בדורא בבית אחי שבוע. והלכתי משם חזרה למחנה פליטים שועפאט, היה יומיים שהוא נעלם. התקשרתי לכ ושאלתי מה

קרה, והיא אמרה לי שהוא נחטף ואמרה לי שמ התעצבן עליו, לקח אותו משם במכונית וזו הפעם האחרונה שהיא ראתה אותו" [שם, שורות 31-33]. לכשנשאל מדוע לא סיפר על מ בהודעותיו הראשונות מסר כי: "לא רציתי לעשות סכסוכים" [שם, שורה 126] ואילו עכשיו, תמונת המצב שונה: "בגלל שהוא כבר מת" [שם, שורה 128].

7. ראיות החיזוק - דיון

כפתיח לדיון בפרטי ראיות החיזוק, נמצא נכון ולקבוע, שבכל אחת מהן יש כדי לתמוך, אם כי בהיקף מוגבל, ובפשטות הדברים, כהערה לקראת ההמשך, בהינתן שנכון לקרוא להן ראיות חיזוק - כשמן, כן הן: יש בהן כדי לחזק - כל ראייה, כפי משקלה, אך על פני הדברים אין במי מביניהן כדי להחליף את עדות כ, ועדיין תיוותר על כנה תמונת מצב לא פשוטה בכל הקשור לכ, שאותה לא תוכלנה ראיות חיזוק לשנות.

א. ההובלה וההצבעה

הן הדוח והן התיעוד החזותי מלמדים לכאורה על הובלה והצבעה שבוצעו בסמוך לאחר ההודעה מיום 14.10.18. הפרט המוכמן היחיד שצוין - עצם העובדה שנתגלתה הגופה סמוך לבני מוסא, מצידו הדרומי של הכביש. עם זאת, אף לדעת המבקשת, לא נתגלתה הגופה בנקודה עליה הצביעה כ, שאינני בטוח שהיתה היא בטוחה לחלוטין במקום, שעבר, כנראה, שינויים במהלך השנים, ובנוסף נכון אני לנקוט זהירות בהנחת המבקשת ביחס ל'פרט המוכמן': הגופה נתגלתה כשמונה שנים קודם לכן, והשאלה אם באמת אמרה כ שבוצע הרצח בבני מוסא "מעצמה", לידי אינה לחלוטין נקיה מספקות אחרונים. על הפרק, אפוא, ראיית חיזוק שמשקלה מסוים - לא מעבר לכך.

ב. הדברים שהוקלטו משיחתה עם שותפתה לתא המעצר

ואלה אחדים מבין הדברים שהוקלטו, ושניתן במידה ידועה לראותם כמחזקים: -

"הם רוצים להלביש את הדבר עליי, כאילו אני אמרתי לו תן לי להתעמת איתו... ואין דבר ממה שהוא אומר. הוא שקרן הוא. רוצה להלביש את זה על האחים שלי אבל הוא

לא יודע איך" [עמוד 2, שורות 23-26 לתמליל ההקלטה בתא המעצר].

"אני הקשבתי לכלב הזה והלכתי להתלונן על בעלי, הוא שיגע אותי הכלב הזה. אבל

אני לא חשבתי שהוא יעשה את זה" [עמוד 7, שורות 27-29].

"אני אמרתי להם את האמת והם לא מסכימים עם זה. הם רוצים לשמוע משהו אחר.

הם רוצים שאני אהיה מודה שאני רצחתי אותו" [עמוד 13, שורות 27-29].

"עכשיו זה לא עובד שהם יעבירו אותי, עד שהחרא יודה... הוא יגיד.. טוב, ומה

אשמתי? אני, מה שיש לי, אני כבר אמרתי" [עמוד 36, שורות 31-37].

אכן, יש בכך כדי לחזק.

ג. הניתוח וממצאיו

על פי דוח הפתולוג מיום 29.8.2001, נתקבלה הגופה "בשלב ריקבון יבש בינוני - מתקדם". על סמך תוצאות הנתיחה שבוצעה, לא ניתן היה לקבוע את סיבת המוות; פצעי הקרע שנמצאו בעור הראש, נגרמו מחבלה קלה "ולא ניתן לקבוע בוודאות שנגרם לפני או אחרי המוות". הגם שכאמור, לטעמי, רבות מטענות הסניגור - טעמן עימן, דווקא הסתייגויותיו מדוח הנתיחה, נראות לי פחות. ראשית טען, שסיבת המוות לא ידועה, ואין וודאות שנרצח בכלל. ברם, יהא הרוצח אשר יהא, מי שגופתו נמצאת בנסיבות שפורטו, רבה היא הסבירות שלא מצא את מותו בנסיבות טבעיות, והמאמץ לפרש אי-וודאות ראייתית במישור זה, לוקה במעט במלאכותיות. ומעבר לכך - אכן לא נכתב בדוח הנתיחה שנחנק, אך ברור שלא ראה הפתולוג סימני אלימות שקל לזהות, כגון דימום, פציעות וכיו"ב. במקביל ניתן על בסיס נסיון, לפחות להעריך, שסיבת המוות האפשרית העיקרית, שלא משאירה סימנים שניתן גם בחלוף כשבועיים לזהותם, היא דווקא חניקה. מכאן, שלכל הפחות כראיית חיזוק, נוטה דעתי ביחס לדוח הנתיחה, לעמדת המבקשת.

8. המישור הראייתי - דיון המסכם

א. ראיות לכאורה ברמה הבסיסית ביותר - קיימות. כ, שבשלב מסוים, מפלילה, איכשהו גם משחזרת, ואף מגרסאותיה המתחלפות הקודמות, ניתן ללמוד על הרקע, הכולל מערכת יחסים משולשת וסבוכה, כשכ שונאת את בעלה, ובמקביל נבנה קשר בין לבין המשיב.

ב. גם לחיזוקים הראייתיים משקל מצטבר מסוים: דבריה בתא המעצר, דוח נתיחת הגופה, שלטעמי נוטה יותר לעמדת המדינה מאשר לעמדת ההגנה, במידה מסוימת השחזור, הגם שלא הצביע בדיוק על מקום הימצאות הגופה, והסתירות בגרסאות המשיב.

ועם זאת, מהטעמים דלהלן, בהינתן שיהא על המבקשת ללמד על אשמת המשיב ברמת וודאות שמעבר לתחום הספק הסביר, כאשר 'אבן הראשה' של המבנה הראייתי, גלום בכ, הקשיים רבים הם, ואין המדובר אך בכרסום ראייתי, אלא בתשתית ראייתית בעייתית בבסיסה, גם כפי שהיא משתקפת מהראיות לכאורה. סימן שאלה ממשי מרחף מעל דיון לצורך הרשעה בפלילים.

ג. בפי כ, לפחות שתי גרסאות, נוסף על הגרסה המפלילה: גרסה המערבת את הרשות הפלסטינאית, שייתכן ויש לה ביטוי מסוים, הן בגרסת מ, אחי-כ, ויותר מכך בגרסת המשיב עצמו, וגם אם כי כלאחר יד, אפילו את המתנחלים היא מזכירה. בשים לב לדרך בה התנסחה ב"כ המבקשת, גרסת הרשות הפלסטינאית, אינה עוד הפללה מסויגת, אלא גרסה שונה לחלוטין. בעוד בגרסת המפלילה העיקרית, הרקע הוא רומנטי, גרסת הרשות - שונה מהותית. ולמעשה, מתוך 12 הודעותיה, יש רק אחת ויחידה, שאותה סוברת המבקשת לאמץ. בצדק מציינת ההגנה, שבשני מקומות שונים אמרה כ ששיקרה בהודעות קודמות. טענה זו אולי מוצדקת, אך גם מיותרת: מי שהופכת בגרסתה מחקירה לחקירה, ממילא מעידה על עצמה, שבחקירות קודמות - שיקרה. בולט במיוחד, שאף לאחר שכבר הפלילה את המשיב, מצב דברים שבו, לרוב, לאחר מכן, כבר נצמד העד המפליל לגרסתו, פנתה עד מהרה כ ושבה על עקבותיה, כבר בחקירה הבא. נדרשתי לבקשת ב"כ הנכבדה של המבקשת ועיינתי בתיעוד החזותי (דיסקים; הודעות כ ושחזור). הבנתי מאיזה טעם נתבקשתי להשקיע זמן ולהביט בסרטים. ואולם, בנקודה זו נדרשת מעט צניעות, הן מגורמי החקירה והתביעה, והן מבית המשפט. רושם

אמין לכאורה, לא יכול לפצות על סתירות בגרסאות מתחלפות שנשמעות מפיו של עד נתון, ובפרט כשהמדובר בעד קריטי לתיק. ומה גם, שאינני משוכנע שהיה בכ להותיר רושם כה משכנע כפי שעלה בידי להבין מהמבקשת.

ד. ועתה, לחקירה, על נסיבותיה, שהתמיהות הממשיות הנוגעות אליה, מוסיפות ומכבידות על המבקשת.

1. ראשית, אך טבעי, שתשתית ראייתית המתבססת בחלקה על חקירת עבירה מלפני כשבע עשרה שנה, תהא לוקה בחסר: הרי אילו היו די ראיות אז, היה כתב האישום מוגש כבר אותה העת. אלא, שמבקשת המדינה להשלים את החסר בראיות שהושגו בחלוף שנים כה רבות, ואין תימה, שכך פני הדברים. ואף אין הדבר נובע מהתפתחויות טכנולוגיות וכיו"ב, אלא בהודעות חדשות שבחלוף השנים השתנו, ואף סתרו דברים קודמים.

2. ויותר מכך, בטיעוני המבקשת, לקה בהיעדרו טיעון שיתמודד עם השאלה, על שום מה ולמה, בחלוף 17 שנה הוחלט על פתיחת החקירה מחדש. ואם בכך, לא סגי, בולט אף יותר בהיעדרו הסבר לשאלה, באיזה נימוקים התגבש חשד סביר כלפי כ עצמה וחלק מאחיה, עד כי אלה נעצרו. במעצרה הבלתי מוסגר, ורק בו, מסרה היא את גרסת הפללה: כאמור, אחת מתוך תריסר הודעות.

3. וכאמור, לאחר שעמדנו על תמיהות אלה, נוכחנו מחומר הראיות, שאת הגרסה המפלילה מסרה כ בעודה עצורה, ובידעה שגם אחיה חשודים. בנסיבות אלה, די קשה שלא להבין לטענות הסניגור הנכבד, שהפנה למזכר מפורש בחומר הראיות בו מסבירה כ שהפלילה את המשיב תחת לחץ המעצר. ובמקביל, כאמור, עד הודעתה הבאה, כבר חזרה בה מהפללה. ככלל, הנמקה מתבקשת מצד המדינה להחלטתה לפתיחת החקירה מחדש, והנמקה משלימה מתבקשת, מאיזה טעם נחשדו במקביל כ עצמה ואחיה שנעצרו בחשד למעורבותם ברצח - הנמקות אלה, בולטות בחסרונן. וכל זאת, במסגרת חקירה

שכבר נזנחה על ידי המשטרה - עד כדי כך, שכאשר זוהתה הגופה סביב 2010, כבר לא חשב איש להודיע למשפחה (ועתה - כך נאמר לבית המשפט - מונה קצין בודק לבדיקת מחדל זה שהתרחש לפני כשמונה שנים). יש אף הגיון בהנחה, שבחלוף 17 שנה, הרומנטיקה שאולי, אכן, היתה בין כ למשיב, כבר פגה (אין הם נשואים זה לזו), וככל שסברה שעליה להגן על אחיה, היה לה עניין להסיט את האש מכיוון אחיה העצורים, וסביר, שחששה היא לגורלם, הרבה יותר מאשר לגורלו של המשיב.

ה. לא לי לעסוק בשאלה כיצד יעריך בבוא העת בית המשפט את עדות כ שלבטח תיחקר נגדית היטיב על ידי ב"כ המשיב, אך מובטחני, שבנסיבות אלה, תידרש המבקשת למאמץ לא מבוטל כדי לשכנע שניתן לראות בעדות כ בסיס למסקנות לחובת המשיב, שמער לכל ספק. ואין חולקין, שללא כ "אין תיק".

בתוך כך אתן ביטוי לשאלה נוספת, שמרחפת מעל גרסתה המפלילה של כ, והיא, זו: אף בהינתן שהיה למשיב עניין, מניע ויכולת להביא למותו של המנוח, למשל, על רקע מערכת היחסים שפורטה, וכי אין מעט הגיון בהנחה, שהיה הוא חותר לבצע את זממו שלא בנוכחות אשת המנוח שתראה במו עיניה במות בעלה?! אולי, אכן, בעזרת אנשי הרשות? אמנם, נכון להימנע מקביעה שהתזה הבסיסית שבכתב האישום אינה אפשרית, ובידוע, שלא תמיד נכון לתור אחר ההגיון בפרשות מסוג זו, אך עדיין, יש, לפחות מעט מקום גם לשאלה, האם ההנחה שלא היתה למשיב בעיה לבצע את זממו, בנוכחות האלמנה העתידית, כ, היא הנחה שניתן ללא לקבלה ללא פקפוק, והאם אין בה, לפחות במעט, כדי לעורר שאלות.

ו. ואשר לעבירת השיבוש המיוחסת למשיב - הקשר בינה לבין עבירת הליבה, ברור, וקשיים ראייתיים ביחס לרצח, מקרינים לקולא גם על עבירת השיבוש המיוחסת.

נוכח האמור, גם אם לא אקבע שאין תשתית ראייתית, הרי, על פני הדברים, קשיי חומר הראיות - מהותיים וממשיים.

א. בהינתן תיק רצח ותשתית ראייתית, ולו גם מסוימת, עילת המעצר אינה בספק, ובהגנותו, הסניגור אף לא טען לסתור.

ב. עם זאת, במקבילית הכוחות, משליכים הקשיים הראייתיים בבירור על כך שנכון לשקול בכובד ראש חלופת מעצר. בתוך כך ציין עוד, שעל הפרק בעל דין ללא כל עבר פלילי לחובתו, וגם לחלוף הזמן מאז, והמדובר בפרק זמן ארוך מאד, משקל מצטבר. בתקופה זו לא עבר כל עבירה אחרת, ואילו רצה לשבש עוד, גם לכך היה לו די זמן.

ג. שירות המבחן יבחן את האפשרות להמליץ על חלופת מעצר, ויכין תסקיר בעניינו של המשיב.

ד. להמשך דיון לקראתו יוגש תסקיר כאמור, ליום 29.1.2019 בשעה 11:00.

ה. ליווי שב"ס; מתורגמן לערבית.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ט, 08 ינואר 2019, במעמד הצדדים.